

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **P., s.r.o.**, so sídlom v B., zastúpenej F.F., s.r.o., so sídlom v B., v mene ktorej koná doc. JUDr. B. F., PhD., advokát a konateľ, proti povinnej **D. B.**, bývajúcej v M., **o vymoženie 444,80 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Veľký Krtíš pod sp. zn. 5 Er 1283/2008, o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. septembra 2012 sp. zn. 43 CoE 266/2012, takto

r o z h o d o l :

Odvolacie konanie **z a s t a v u j e**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 19. septembra 2012 sp. zn. 43 CoE 266/2012 zamietol návrhy oprávnenej na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p. podané v odvolacom konaní, v rámci ktorých sa oprávnená domáhala predloženia veci Ústavnému súdu Slovenskej republiky s návrhom na konanie o súlade ustanovenia § 44 ods. 2 (veta prvá a druhá) Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 (veta prvá) Ústavy Slovenskej republiky pre jeho rozpor s princípom právnej istoty a princípom ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok, rovnako ako sa domáhala, aby súd v zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie rozhodol o predložení prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie v znení ňou navrhnutých týkajúcich sa výkladu smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“); a zároveň potvrdil uznesenie Okresného súdu Veľký Krtíš

z 25. mája 2012 č.k. 5 Er 1283/2008-20, ktorým bola exekúcia vykonávaná súdnym exekútorom JUDr. R. K. pod sp. zn. EX 3875/08 zastavená a oprávnená bola zaviazaná nahradiť súdnemu exekútorovi účelne vynaložené trovy exekúcie vo výške 39,83 Eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia na margo zamietnutia návrhov na prerušenie konania poukázal na ustanovenie § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že exekučné konanie nie je možné prerušiť z dôvodov uvedených v tretej časti Občianskeho súdneho poriadku (napríklad § 107, § 109, § 110 O.s.p.), pretože účel, ktorý sa v základnom konaní sleduje prerušením konania, je možné v exekučnom konaní dosiahnuť odkladom exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku. Výnimkou je situácia, keď osobitný zákon, ktorým je napríklad zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a zákon č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, ustanovuje inak, čo sa však na tento prípad nevzťahuje. K navrhnutým predbežným otázkam určeným Súdnemu dvoru Európskej únie odvolací súd uviedol, že povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke nemožno vykladať absolútne, t.j. nemožno ho vykladať tak, že táto povinnosť existuje vždy. Jej predpokladom je totiž skutočnosť, či otázka komunitárneho práva týkajúca sa platnosti alebo výkladu únievého práva je pre riešenie toho – ktorého prípadu relevantná, pričom nepostačuje tvrdenie niektorého z účastníkov konania o tejto skutočnosti. Navrhnuté prejudiciálne otázky súd v tomto prípade považoval za zjavne neopodstatnené a irelevantné vo vzťahu k prebiehajúcemu sporu, keď ich prejudiciálne zodpovedanie by nemalo reálny dosah na prebiehajúci spor, keďže súd v predmetnom konaní neaplikuje priamo ustanovenia Smernice, ale aplikuje predovšetkým príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa ochrany spotrebiteľov. Navyše, aj v prípade, ak by súd považoval oprávnenou položené otázky za relevantné, judikatúra Súdného dvora Európskej únie upravuje výnimky z povinnosti súdu predložiť predbežnú otázku týkajúcu sa práva Európskej únie, a tými sú prípady, kedy existuje ustálená judikatúra Súdného dvora Európskej únie a výklad a správna aplikácia práva Európskej únie je súdu úplne jasná. Odvolací súd preto uzavrel, že v predmetnom konaní neexistuje žiaden z dôvodov na jeho prerušenie v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/, c/ O.s.p. a oba návrhy oprávnenej na prerušenie konania zamietol. Čo do potvrdzujúceho výroku svojho rozhodnutia sa krajský súd v podstatnej časti stotožnil s dôvodmi uvedenými okresným súdom a jeho rozhodnutie ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Proti uzneseniu krajského súdu v časti zamietnutia návrhov na prerušenia konania podala oprávnená odvolanie a žiadala rozhodnutie krajského súdu v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnila tým, že jej postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. d/ O.s.p. [zrejme písm. f/ (pozn. odvolacieho súdu)], keď súd nerešpektoval jej právo na rozhodnutie veci na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj právo Európskej únie. Oprávnená ďalej namietala nesprávne právne posúdenie veci súdom podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., ktoré podľa nej spočíva v tom, že súd nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Zmluvy o fungovaní Európskej únie a tiež Exekučného poriadku, a napokon oprávnená súdu vytýkala, že rozhodnutie v napadnutej časti je nepreskúmateľné pre nedostatok jeho dôvodov a pre nesprávnosť v ňom uvedeného poučenia o nemožnosti podať proti napadnutému výroku opravný prostriedok, pričom rozhodnutie ako celok je arbitrárne a svojvoľné a v konečnom dôsledku porušuje právo účastníka podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po zistení, že odvolanie podal účastník konania - subjekt oprávnený podať odvolanie, predovšetkým skúmal, či sú splnené podmienky, za ktorých môže o podanom odvolaní konať (§ 103 O.s.p.) a zistil, že tieto podmienky nie sú splnené, preto napadnuté uznesenie nemožno vecne preskúmať.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 (veta prvá) O.s.p. ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Procesné podmienky v občianskom súdnom konaní, i napriek tomu, že ich Občiansky súdny poriadok ako základný procesný predpis výslovne nevypočítava, možno považovať za predpoklady (existujúce tak na strane súdu, ako i na strane účastníkov konania), ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania vyplývajúci zo základných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (prvá hlava, prvá časť). Procesné podmienky obsahovo vyjadrujú predpoklady rozhodovania vo veci samej a súd ich skúma ex offio, preto ak súd po ich preskúmaní dôjde k záveru, že v konaní ide o taký ich nedostatok,

ktorý nemožno odstrániť, konanie zastaví (§ 104 O.s.p.). Medzi takéto procesné podmienky nepochybne patrí aj funkčná príslušnosť súdu na prejednanie veci vyplývajúca zo zákona.

V prejednávanej veci odvolanie oprávnenej smeruje proti uzneseniu, ktorým krajský súd v odvolacom konaní zamietol jej návrhy na prerušenie konania.

Podľa § 201 (veta prvá) O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

Podľa § 9 ods. 1 O.s.p. na konanie v prvom stupni sú zásadne príslušné okresné sudy. Krajské sudy rozhodujú ako sudy prvého stupňa a/ v sporoch o vzájomné vyporiadanie dávky poskytnutej neprávom alebo vo vyššej výmere, než patrila, medzi zamestnávateľom a príjemcom tejto dávky podľa právnych predpisov o sociálnom zabezpečení, b/ v sporoch medzi príslušným orgánom nemocenského poistenia a zamestnávateľom o náhradu škody vzniknutej nesprávnym postupom pri vykonávaní nemocenského poistenia, c/ v sporoch týkajúcich sa cudzieho štátu alebo osôb požívajúcich diplomatické imunity a výsady, ak tieto spory patria do právomoci súdov Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 10 ods. 1 O.s.p. krajské sudy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov.

Podľa § 10 ods. 2 O.s.p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je upravená tak, že tento súd je príslušný rozhodovať o odvolaniach len vtedy, ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu prvého stupňa, pričom tieto prípady sú zákonom taxatívne vymedzené (citovaný § 9 ods. 2 O.s.p.).

Rozhodnutie krajského súdu o zamietnutí návrhov oprávnenej na prerušenie konania vydané po začatí odvolacieho konania nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale je rozhodnutím krajského súdu ako súdu odvolacieho. Funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prejednanie podaného odvolania oprávnenej preto nie je daná.

Chýbajúca funkčná príslušnosť ktoréhokoľvek súdu na prejednanie určitej veci, ktorá inak patrí do právomoci súdu, predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 19. septembra 2012 sp. zn. 43 CoE 266/2012, ktoré trpí takouto vadou, zastavil (§ 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) bez toho, aby bola preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., pretože konanie bolo zastavené a nebol dôvod na použitie odseku 2 tohto ustanovenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2013

JUDr. Ľubor Š e b o, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková